

Dr Wättloof tösche Has on Ijel

(E Määrsche nọ de Brüę Jrimm)

Et wor an ene schöne Sonndaach em Härps. Dr Bokesweeß ¹ wor am blöhe, on de Sonn jong jrad op. Dr Morjewenk stresch wärm övve de Stoppele. De Läreşche en de Luęt wore am senge, de Bejje ² am summe, on de Lü joonge sonndaachs aanjedonn ³ nọ Kiręsch. All hode joo Senn, och dä Ijel.

Dä stoong met verschrängde Ärm vür seng Dür, keek nọm Hemmel ęrop on wor e Leedsche am trällere, ęsu joot on ęsu schläęt wie ene Ijel et sonndaachs sengk. Dọ fool-em op eemoł en, hä könnst bes nọ et Fäld spaziere, fü ens ze kicke, wie wik de Muhre at wöre. Die stoonge et nöhstte ⁴ bej si Huus, on seng Famelije wor jewännt, dọvan ze eiße. Jesaat – jedonn. Dä Ijel schlouß de Huusdür henge sisich af on schlooch dr Wäęsch nọ dat Fäld en.

Hä wor nauch net wik jejange, dọ bejäant em dr Has. Dä wor ongewäęs, fü sisich ens senge Kappes om Fäld ze bekicke.

Wie dä Ijel em soęch, bejrööß-e em met e frönklisch »Jode Morje!«

Dä ejjelbelde ⁵ Has ävve saat mä: »Wat lööfs du dann at am fröje Morje düreşch de Fälder?«

»Isch jonn jet spaziere«, saat drop dä Ijel.

Dọ fong dä Has a ze laache. »Spaziere? Isch meen, du könnß deng Been fü jet Beişeres benötze.«

Dọ wud dä Ijel ävve falsch ⁶. Alles konnt-e verdraare, ävve op seng Been lot-e nüüß komme, jrad weil die van Natur su kromm send.

»Du belds disch wahl en«, joęf-e als Antwoęt, »dat du met deng Been mih usrischte kannß?«

»Dat eß ęsu«, saat dä Has.

»Dat könnst op ene Versöök aan«, ment dọ dä Ijel. »Isch saach disch, wämme öm de Wätt loofe, dann övveholl isch disch.«

---

¹ Buchweizen ² Bienen ³ sonntäglich gekleidet ⁴ am nächsten ⁵ eingebildete ⁶ zornig

»Dat eß jø füze Laache, du met deng kromm Been!«, reef dä Has, »Ävve mengetwäesch könne me et jø ens donn, wännste su-n Loß dõfür häß. Wat wädde me?«

»Für ene joldere Daler on en Botällėje ¹ Schabau«, schlooch dä Ijel vür.

»Ajajenomme! Schlaach en, dann kann et jrad laußjõnn!«

»Jetz mä keene Ihl ²«, ment dä Ijel, »isch han hü nauch nüüß jässe. Isch well iesch nõheem jõnn on e beßje fröhstöcke. En en halēf Stond ben isch werrem he.«

Dä Has wor enverstange, on dõrophen jong dä Ijel.

Ongewäes daat-e sisch: »Dä Has verlett sisch op seng lang Been, ävve isch werd em misch at krijje! Dä meent wahl, hä wör besongesch luuß. Dõbej eß dat ene domme Käll, on dõfür wit-e latze ³ mösse.«

Wie dä Ijel dõheem aankõem, saat-e a seng Frau: »Wännste misch heleps, halde me dä Has fü dr Jäck. Donn disch jau aan, isch erklär disch alles!«

»Wat jit et dann?« froodene seng Frau.

»Isch han met dä Has für ene joldere Daler on en Botällėje Schabau jewätt. Isch well met em õm de Wätt loofe, on du sollß dõbej metmaache.«

»Ojõmmisch!« fong die Ijelfrau aan ze käeke ⁴. »Beßte rammdõsisch ⁵? Wie wellste met ene Has õm de Wätt loofe?«

»Beß stell!«, saat dä Ijel. »Mię Zwei zesaame schaffe dat at!«

Ongewäes saat dä Ijel a seng Frau: »Jetz pass op. Kick ens, op dat lang Fäld dõ wolle me dä Wättloof maache. Dä Has lööf nämlisch en een jruēße Fuę ⁶ on isch en die ange, on van õvve fange me aan. Du bruß wiggere nüüß ze donn, wie disch he onge en die Fuę ze ställe. Wänn dä Has op de ange Sie ⁷ aankõtt, rööfste em äntschän: »Isch ben at dõ!«

Wie se bej dat Fäld aanjekomme wore, zejschdene dä Ijel seng Frau die Ställ, wõ se dä Has dat zoroofe sollt, on jong dat Fäld çrop. Qvve wor dä Has at am waade.

¹ Flasche ² Eile ³ bezahlen ⁴ schrie auf ⁵ von Sinnen, verrückt ⁶ Furche ⁷ Seite

»Kann-et laußjonn?«, frõddene dä deräk.

»Jõ«, joëf dä Ijel als Antwoët.

»Dann alé!« On dõmet staltt sisch jede en seng Fuë.

Dä Has fong aan ze zälle: »eins, zwei, drej!« on leef wie dr Wenk lauß dat Fäld ęraf.

Dä Ijel ävve maadene mä onjefię drej Schrett, duckdene sisch dann en seng Fuë ęraf on bleff stell setze.

Wie dä Has em volle Kajeer ¹ onge aankoëm, reef em die Ijelfrau äntschän: »Isch ben at dõ!«

Dä Has wor platt. Wie me jõ weëß, sit dä Ijel seng Frau jenuęsu us wie höre Mann. Dä Has ävve daat, et wõr dr Ijel sälefs jewäß, dä dõ jeroofe hõtt, on saat janz opjereesch: »Dat kann dauch net sen! Et wid nauch ens jeloofe!«

On deräk fäęschden ² hä werrem lauß wie dr Wenk, dat seng Uęre öm dr Kõpp am flaastere wore.

Die Ijelfrau bleff röihisch op höre Plaatsch setze.

Wie dä Has werrem õvve aankoëm, reef em dä Ijel äntschän: »Isch ben at dõ!«

Dä Has ävve, janz usse sisch van Iefe ³, schrejdene: » Et wid nauch ens jeloofe!«

»Mengetwäęsch ęsu döck, wie de Loß häß«, joëf dä Ijel als Antwoët.

Su leef dä Has drejonsebbezischmõl. Jedesmõl, wänn dä Has õvve ode onge aankoëm, reefe dä Ijel ode seng Frau: »Isch ben at dõ!«

Bejm vieronsebbzischsde Mõl fool dä Has medse om Fäld öm on bleff ⁴ duut lijje. Dä Ijel ävve kreesch sisch, wat-e jewonnen hõtt, dä joldere Daler on die Botälleje Schabau, reef seng Frau us de Fuë zeröck, on beede jonge verjnöösch nõheem.

On wänn se net jesterve send, dann läęve se nauch hü.

---

¹ Tempo ² rannte ... los ³ Eifer ⁴ blieb ... liegen